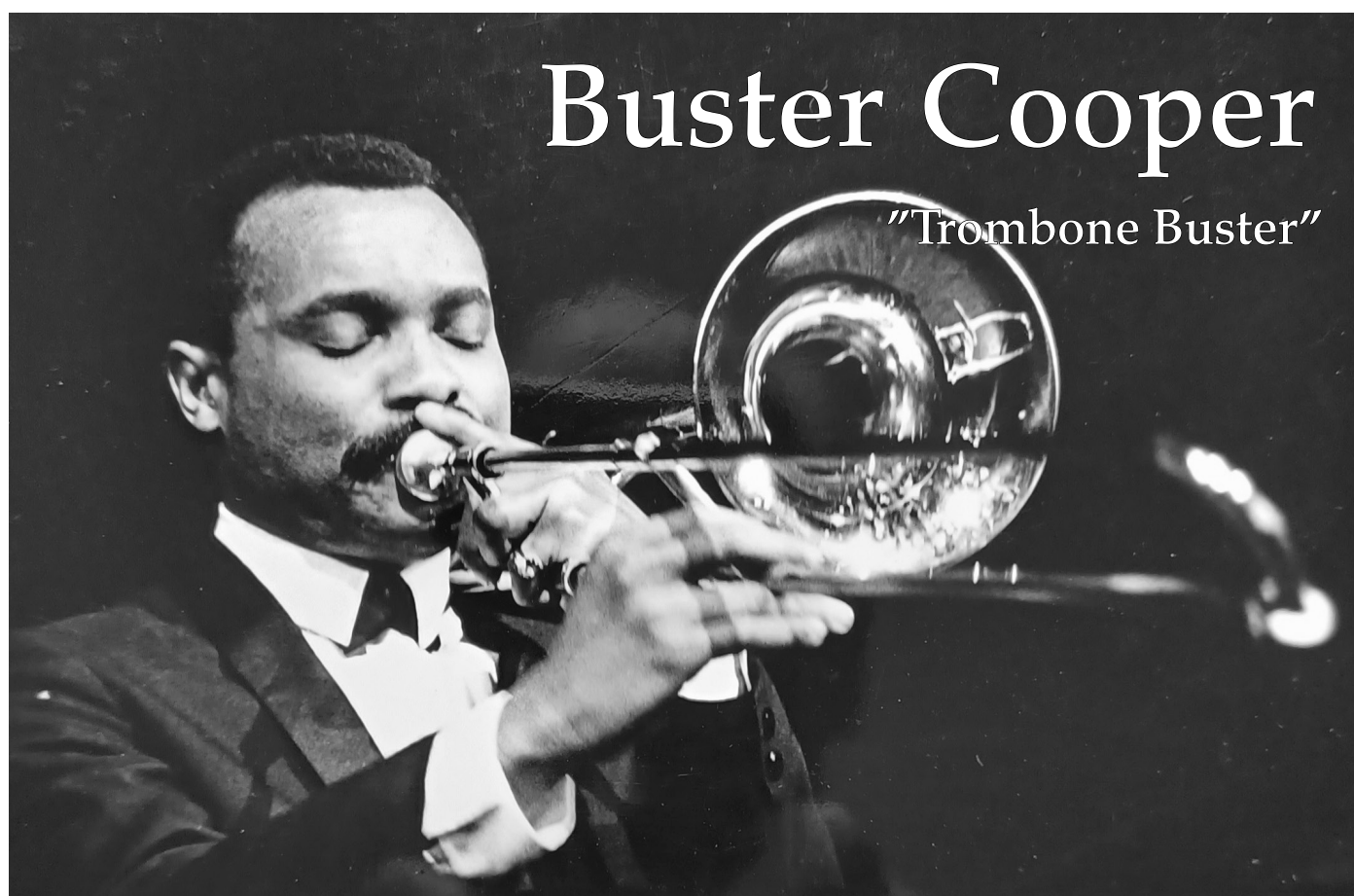

Buster Cooper

"Trombone Buster"

I detta nummer In this issue

Ledare	2	Solitude	14
Duke Ellington lever	3	Mer om Solitude	15
Buster Cooper	4	Cosmic Ellington Girls	16
Duke in Holland 1939	8	DESS hemsida	17
Duke i Sverige 1939	10	Ellington at Newport	18
Duke Ellington spelar upp	12	Ellington på Facebook	20
Timme Rosenkrantz	13		

Oss nostalgiker emellan

Föremålet för vår beundran gick ur tiden för nästan femtio år sedan. Fyrtio- nio för att vara exakt. Han startade sin långa karriär för nästan hundra år sedan. Då måste väl vi DESSare karaktäriseras som nostalgiker. Javisst är vi nostalgiker. Det Duke skapade 1927 är lika levande för oss i dag som den dag musiken såg dagens ljus. Tack och lov att det finns ljudupptagningar från denna tid som be- visar Dukes storhet, som är lika stor den dag som i dag är. Men som den konstnär han var så utvecklades han hela tiden. Den musik han skapade på 1960/70- talen var väsensskild från den musik som orkestern spelade på 1930/40-talen. Många andra stora jazzutövare stannade i sin utveckling. Exempelvis kan näm- nas Benny Goodman, som under hela sin karriär spelade som han gjorde 1936. Detta gällde även Louis Armstrong och många andra, men alltså inte Duke El- lington.

Under en så lång period som hundra år har det självklart framförts mängder av åsikter om Duke Ellingtons musik, både positiva och negativa. I denna Bul- letin vill vi spegla några av de uppfatt- ningar som rått om Ellington. Vi citerar två artiklar från 1939 och en från mitten av 1940-talet. När man läser artiklarna

kan man bli något förvånad över vissa uppfattningar, men vi måste försöka se dessa med den tidens ögon. Särskilt skall observeras användandet av ordet "ne- ger". Ett ord som i dag är i det närmaste förbjudet att använda. Men Ellington använde sig ofta själv av ordet när han beskrev sin ras förträffligheter.

Nu något om Bulletinens innehåll. Flera av våra medlemmar kanske frågar sig varför så stor andel av Bulletinin- hålllet är författat på engelska. Det finns tre förklaringar till detta förhållande.

För det första måste vi, för att fylla tjugo sidor, använda oss av material för- fattat av internationella skribenter. Dessa artiklar är som regel alltid författade på engelska.

För det andra har antalet utländska medlemmar i vår förening ökat de se- naste åren. För att de skall få valuta för medlemsavgiften fordras att en viss del av Bulletinens innehåll är skrivet på ett språk som de kan ta till sig. I nuläget har vi inte mindre än 42 utlandsregistrerade medlemmar, vilket skall jämföras med 143 svensktregistrerade. Därutöver distri- bueras Bulletinen till de olika Ellington- föreningarna runt om i världen.

För det tredje är kunskapen i engel- ska språket mycket god bland svenskar generellt och i synnerhet bland de som intresserar sig för jazz. Därför tror jag att våra svenska medlemmar kan tillgo- dogöra sig Bulletinens engelska innehåll utan större besvär.

I detta sammanhang skall observeras att Ulf Lundin, som hanterar vår web- sida, utgör en stor anledning till att anta- let utländska medlemmar ökar. Flera av dessa finner stort intresse i att fördjupa sig i Ulfs artiklar på hemsidan och för att få tillträde till "Godisrummet" och andra slutna sidor fordras att man har tillgång till den gällande koden. För att få den måste man vara medlem i DESS, vilket Ulf är nog med att påpeka för be- sökarna.

Vi har tidigare blivit aviserade av vår franska systerförening "La Maison de Duke" att en Ellingtonkonferens skall äga rum i Paris den 28-30 april 2023. I skrivande stund har vi ännu inte blivit informerade om några detaljer om kon- ferensen. Lokal, program, hotell, kostna- der m.m. vet vi inget om. Förhoppnings- vis kan vi meddela detta i nästa nummer av Bulletinen.

Med denna Bulletin medföljer ett in- betalningskort på medlemsavgiften för 2023. I linje med den inflation, som nu råder, tvingas vi höja avgiften till 400 kr, men jag hoppas att detta inte skall utgöra något hinder för medlemskap. De senas- te två åren har slutat med förluster, men vi vill helst få årsresultatet att sluta utan röda siffror. Jag tackar på förhand för era inbetalningar.

Nästa gång vi ses blir vid årsmötet den 6 mars 2023. Eventuella motioner skall vara inlämnade till styrelsen senast den 31 december i år.

Avslutningsvis önskar jag alla med- lemmer en God Jul och Ett Gott Nytt Jazzår!

Bo Haufman, ordförande DESS

Ny medlem

DESS hälsar följande nya medlem välkommen i vår illustra förening:

Bengt-Eric Swenson, Sundsvall

DESS behöver fler medlemmar.
Inspirera Dina vänner och bekanta att också vara med!

Limerick

Han hette Edward Kennedy
och han älskade oss madly
Han var från staden Washington
och kallades Duke Ellington
Vi saknar honom sadly

Duke Ellington lever – oavsett tiden

Duke's Place

Ellingtonföreningens sista sammankomst detta år blev en nostalgitripp till forna tider, samtidigt som det gavs möjlighet att följa hela kvällen via ZOOM. Detta tema gällde också för kvällens förste föredragshållare, "Ljudfadern" – Gert Palmcrantz. Han inledde sitt föredrag med att berätta om ljudet och hur vi uppfattar det. Han åskådliggjorde sin berättelse med allt från fågelläten till de första inspelade fonografrullarna i början av förra seklet. Vi fick lyssna till den första orkesterinspelningen från 1898. 1910 började man spela in jazz eller jass, som det kallades, och vi fick lyssna till en inspelning med klassiska ODJB, men även Duke Ellingtons inspelningar från 1925 och 1928. Med åren utvecklas inspelningstekniken och därmed ljudet. Vi fick också bevis på hur vi förstör och förändrar ljud!

Nästa avsnitt handlade om Gert Palmcrantz förhållande till inspelningsteknik, jazzmusik och Duke Ellington med många exempel på artister, konserter och inspelningar, som han upplevt. Gerts inställning till musik och tiden som gått ville han lite filosofiskt sammanfatta i "*Det finns ingen tid – det finns bara nu! Duke Ellington talar till oss ännu – det finns ingen tid!*"

Efter pausen var det dags för styrelsens filmspecialist Anders Asplund att presentera ett antal filmer från anno dazumal, som han hittat på det outsinliga nätet. Ellingtons Europaturné 4-10 juni 1950 är dåligt dokumenterad. Endast två tillfällen finns inspelade – ett från Zürich och ett från Hamburg. Det vi fick se var ett tredje tillfälle med repetition ute i en park!

Därefter följde ett 8-minutersklipp från en amerikansk TV-show år 1955 med Stan Kenton som programledare. Tillsammans framförde han och Duke kortversionerna av sina respektive signa-

Gert Palmcrantz.

turmelodier, *Artistry In Rhythm* och *Take The A Train*. Programmets dråpligaste inslag var Ellingtons verbala och musikaliska presentation mot en bakgrund av rullande teckningar och hans *Monologue* (aka *Pretty and the Wolf*). Höjdpunkten var den kände violinisten Yehudi Menuhin, som spelade *Come Sunday*, ackompanjerad av Ellington.

Den 31 januari 1965 spelades en konsert in på Falconer Theatret i Köpenhamn och efter det var det dags för Sverige och Stockholm. Under ca 11 minuter fick vi lyssna till *Take The A Train*, *Midriff* och *Afro-Bossa*.

Dick Cavett Show var i slutet av 60-talet ett populärt TV-program i USA, så ock i Sverige. I detta program försöker Duke förklara bl a growl-tekniken och användningen av olika sordiner.

Anders avslutade sin programpunkt med en inspelning från oktober 1978 i Stockholm med Dukes orkester och trombonisten Åke Persson i *Tea For Two*.

Kvällens sista inslag hade producerats av Göran Axelsson och Peter Lee. Under 27 år har det pågått en tävling

bland USA:s collegeungdomar att spela musik av Duke Ellington under överinseende av trumpetaren Wynton Marsalis och hans organisation Jazz at The Lincoln Center. Tävlingen går under namnet *Essentially Ellington*.

Enligt presentatörerna anmälde sig 70-80 orkestrar till årets tävling. Av dessa utvaldes de 15 främsta med hänsyn till flera olika faktorer som t ex tolkningar, soloprestationer, balans mellan sektionerna m m. Vid tävlingen fick alla 15 spela ca 20 minuter (2-3) låtar vardera. Ellingtonlåtar naturligtvis, men också annat! Domarna valde ut 3 finalister, som tävlade den 7 maj i år.

Förstapriset gick till Osceola County School for the Arts, i staden Kissimmee, Florida, söder om Orlando. Orkestern framförde *Happy Go Lucky Local*. Tvåa kom en orkester från Foxboro, en liten ort med ca 18 000 invånare i Massachusetts. Låten var lite ovanlig, men skickligt framförd, *Magnolias Dripping with Molasses*, från *Deep South Suite*. Tredjeplatsen togs av Orange County School of the Arts, som ligger i Santa Ana, Kalifornien, sydöst om Los Angeles. Deras bidrag var *VIP's Boogie*.

Det är intressant att följa dessa tävlingar år från år. Många skolor har som tradition att nå toppen varje år. Mängden ungdomar i tonåren, som år efter år deltar i dessa orkestrar med främst Duke Ellingtons musik på repertoaren, är imponerande. Man hoppas att många orkestermedlemmar väljer musiken som framtidsyrke. Samtliga orkestrars prestationer är beundransvärda, även om undertecknad är tveksam till tävlingar i musik.

Den 10 juni 2022 spelade Jazz at Lincoln Center Orchestra (JLCO) en konsert med namnet "*Best of Duke Ellington*" med en spellista på sjutton melodier. Från denna konsert fick vi höra *Solveig's Song* från *Peer Gynt Suite*. Den avslutade såväl denna programpunkt som sammankomsten i Franska Skolan för den här gången.

Thomas Harne

Buster Cooper

"Trombone Buster"

By Bo Haufman

Duke Ellington was always very concerned about his trombone section. Over the years it contained many of the foremost names in the world of jazz. They need not to be mentioned here as you certainly know who they are. Buster Cooper may not be considered as an outstanding soloist on the instrument, but he was still a vital part in Ellington's trombone section and with his seven years in the band he is definitely an Ellingtonian, and his life and career is well worth a study.

George "Buster" Cooper was born on April 4, 1929, in St. Petersburg, Florida, a city located a bit south of Tampa on the Florida west coast. At this time St. Petersburg was a rigidly segregated city. In 1994, when he retired to St. Petersburg, the city had fortunately changed and, as he said in an interview, he was now allowed to enter areas where his access was previously forbidden.

Buster had a cousin, also named George Cooper, who was running a territory band in the Tampa region. Still while Buster attended high school he was persuaded by his cousin to try drums in the band, but Buster soon gave up drumming when he happened to spot a trombone in a pawn shop window. He was then 15 years old. After a year of practicing the instrument he, during summer vacation, rejoined his cousin's band and with the band he went on the road. They went as far as Texas where they got stranded. Buster said "It made me feel like a professional musician."

Becoming a professional

However, this incident didn't prevent him from trying the life of a musician, and after leaving school he joined Nat Towles Orchestra, also a territory band, where he happened to meet the saxophonist-composer Oliver Nelson. Buster wanted to be better educated in

Foto: Leif Wigh

music and in 1950 he went to New York and enrolled himself at the Hartnett School of Music. Thanks to these studies he became a good music reader, which would later serve him well when playing with various big bands.

In 1952 Buster played for a short while with the tenorist Charlie Singleton, but he was soon called to join the Lionel Hampton Orchestra, then packed with such great soloists as Clifford Brown, Art Farmer, Quincy Jones and Gigi Gryce. In the trombone section he was joined by Jimmy Cleveland. With this star studded band Lionel Hampton toured Europe and the band caused some excitement everywhere they played. Also Sweden was visited where some remarkable recordings were made with a small group of the band, however without Buster. Buster remained with the Hampton band until the end of 1954.

After leaving Hampton he spent time with the Apollo Theater's house band and with Lucky Millinder's orchestra at the Savoy Ballroom, but as from 1956

we find him gigging with various band-leaders and comping many vocalists on record dates. He made records with artists like Chris Powell, Ella Johnson and Sammy Lowe. The years 1957/58 he was engaged by A.K. Salim, who at this time was running a very progressive band, which included several jazz stars in spe. This band recorded *A.K. Salim's Blues Suite* for Savoy Records and Buster Cooper is featured in the first segment called *Payday*. From the liner notes can be quoted the following words about this piece: "*Payday enters fast with flourishes from ex-Hampton drummer Wilbur Hogan, and jumps from a double-time ensemble passage into a swinging, walking 12-bar blues setting for Buster Cooper. Coming on in the tradition of Bill Harris, Vic Dickenson and Benny Green, he enters on staccato burst and expands his excitement throughout the track.*"

Buster Cooper had a friend of his from Florida, Julian 'Cannonball' Adairley, and when he came visiting him in New York, Buster took him to the Café

Bohemia where he sat in with the house band and caused a sensation.

In 1959 Buster played for a while with Benny Goodman, but together with his brother Steve, initially a trumpeter, but now a bass player, he formed a band that went under the name of Cooper Brothers Music Group and they gigged around New York City. With this band he went to Paris in 1959 to back up the singer Caterina Valente. They also accompanied Josephine Baker in her famous show at the Olympia Theatre. Around this time Duke Ellington faced some problems with his trombone section and he offered Cooper a position in the section. However, Buster felt responsibility for his newly formed band and turned the offer down. It was later repeated, but again turned down by Buster. However, when repeated for the third time, he accepted and joined the Ellington Orchestra on June 17, 1962, as a replacement for Leon Cox. Ellington certainly didn't engage Buster Cooper as a trombone soloist, but most probably because he was a good reader. The prime trombone soloist was of course Lawrence Brown and in addition to Buster the section consisted of Chuck Connors on bass trombone. This trombone trio remained intact until Buster Cooper left in 1969.

The Duke Ellington Orchestra

Having been offered a place in Duke Ellington's band three times certainly meant that Duke knew about Buster Cooper and his capacity as a trombonist and probably his ability to read music. The name of Buster Cooper will not go down in jazz history as one of the great trombonists. He will probably be remembered for being an Ellingtonian. He was an Ellington sideman in the true sense of the word. Buster tried to find his

own identity as a soloist and did it by playing very fast and with a lot of fast notes and Ellington apparently liked his distinctive sound. His talent was deeply rooted in the blues, with a distinct approach to rhythm and melody, pulling deep baritones and squeaky falsettos out of the rangiest positions on the slide. His colleague the bassist John Lamb said that *"he played what he felt and what he heard. It duplicated his vocal, and the way he talked. He was singing into his horn."* It has been said that Buster Cooper was offered the position as the plunger trombonist, but turned that offer down. Instead, Lawrence Brown became the wa-wa-trombonist. Stanley Dance described him with the following words: *"Cooper's abrupt, ejaculatory style was and is unique. To Ellington, it was like having a new color on his palette, one that could profitably be used to unusual emphasis or contrast."*

Kurt Dietrich describes Buster Cooper's style as follows: *"Cooper was to develop a voice with the band unlike that of any other trombonist in the history of the band. His identity was quickly established as*

a blues player, but not a plunger blues player. He excelled in his role, and a number of recordings display his persuasive blues style."

The opportunities to listen to Buster Cooper as a soloist with the Ellington band are not too many. He was certainly utilized by Duke as a soloist, but very few of them have found its way on to a record. And even fewer were presented on commercial records issued by the major record companies. Quite many of his solos were made for Ellington's so called "stockpile recordings", and a few of them have been issued on various labels. Let's study a few of his performances.

A few solos

September 12th Blues is properly named for the date of its recording in 1962. It is a recording for Ellington's stockpile and is a 12-bar blues composed by the Maestro and most of the orchestra members are given solo opportunities including Buster Cooper. This number can be found on the "Private Collection, Vol. 3".

Non-Violent Integration is a recording made on February 14, 1963, together

with members from the Hamburg Symphony Orchestra. It was released by Reprise Records as *The Symphonic Ellington* (R-6097). It is a 12-bar blues composed by Ellington and Johnny Hodges. Another title of the number is *Who Struck John?* that was recorded back in 1947 for Capitol Transcriptions. This version is primarily a feature for Johnny Hodges, but Buster Cooper can be heard on a few bars.

July 18th Blues. Again a 12-bar blues where no better name could be found than the date of the recording in 1963. It is a good example of Duke's ability to compose a simple blues to let some of his musicians improvise on the theme. And they all do it very well including Buster Cooper who is given four choruses to himself. However, we can easily learn

that his solo is not in the class of Nance's, Hamilton's or Gonsalves's, who can also be heard. One is left to assume that the recording was made simply because there was time left in the recording studio when Duke recorded for his stockpile. This blues can be found on *The Private Collection*, Vol. 4.

Metromedia is again a 12-bar blues recorded on April 28, 1964, for a TV-show. The show was sponsored by Metromedia Corp. and Duke named his composition as an homage to the company. As usual several of the orchestra members are given opportunities to solo, inclu-

ding Buster Cooper, who delivers a well constructed solo over two choruses. The recordings from this TV-show were issued on the Italian CD *I Maestri Del Jazz* MJ-1004-1.

Trombone Buster is a composition by Cat Anderson. The alternative title is *El Busto*, a Spanish expression that could possibly refer to Buster even though the dictionary says it means "a bust". The composition is a feature for Buster Cooper, but when studying the New DESOR one cannot but doubt whether that was the initial intention. On August 30, 1965, Ellington and the Orchestra are in San Francisco and Duke brings the band in to a studio for a stockpile recording. There are a total of eight versions of *Trombone Buster* made. The five initial takes seem to be some kind of percussion works for Louie Bellson. It is not until take eight that Cooper is featured. He excels in a solo with very fast note combinations, something he would take up as his trade mark. On some concerts Duke announced the number as *Trombonio-Bustoso-Issimo*, a Ducal play with words.

The Twitch is probably best known for the RCA recording "The Popular Ellington". However, on February 22, 1967, at a concert in Rome, the band plays the number in a quite different arrangement and Buster is given several choruses to show off his talents. This time he plays in a more conventional way, but to be frank, it is not a great solo. The concert was released on *JazzUp* 305.

Blues No. 16, again a stockpile recording made on March 23, 1967. It is a twelve bar blues released on *Storyville's* "The Jaywalker" (101 8390) as *Untitled Blues*. Here we can hear Buster play his fast staccato phrases but a listener cannot help getting the impression that he was unprepared for the performance.

Knuf, which is "funk" backwards, is one of Buster's last performances. It is a stockpile recording made on November 29, 1968. It is primarily a feature for Johnny Hodges, but Buster is allowed a few choruses which he manages quite well. "Funk" seemed to fit him well. The recording was released on *The Private Collection*, Vol. 9. On the same CD can also be heard a lovely version of *C Jam Blues*, where Buster can be heard to advantage.

Needless to say, there are several more recordings where Buster Cooper can be heard, but those mentioned above are deemed to be the most significant ones. On most of his concerts Ellington used to play *Jam With Sam* and often he used to name the soloists and telling from which city they came. In the case of Buster Cooper he used to say that he came from Paris, France. Why so? Possibly due to his short stay in Paris as mentioned above.

In his book "A Listener's Guide" Eddie Lambert describes Buster Cooper as follows: "During the seven years he was in the Ellington band, Cooper occupied the seat in the trombone section which had traditionally belonged to the plunger-mute specialist. But Cooper did not use the plunger at all as a soloist, preferring an aggressive, almost violently declamatory style on open horn. He was a fiery and vigorous soloist, though his melodic limitations gave his work a certain monotony. He was a first class section player." He further says: "Buster Cooper, a player with a volatile, laconic solo style, was a limited soloist in melodic terms and for this reason Ellington did not use him often."

Those of our readers who want to learn more about Buster Cooper's career and style are recommended to study Kurt Dietrich's book "Duke's 'Bones'" (Advance Music) and Stanley Dance's chapter on Buster in his book "The World of Duke Ellington" (Charles Scribner's Sons).

Leaving the Ellington fold

In June 1969 Buster Cooper left the Duke Ellington Orchestra after almost exactly a seven years' stint. Probably tired and exhausted from the constant travelling he returned to St. Petersburg to look after his father's business and at the same time do some local playing. But opportunities to play were scarce and in 1973 he and his wife Sarah decided to relocate to Los Angeles. They would be stationed there for the next twenty-one years. A well educated trombonist had no problem finding employment in the film- studio- and recording center of Los Angeles. He once said *"I was the busiest black trombonist on the West Coast."* We can find him sitting in with bands run by Bill Berry, Frank Cap/Nat Pierce, Gerald Wilson. He even rejoined Lionel Hampton's band for a tour of Japan. He took part in recording sessions with Woody Herman, Dollar Brand, Arnett Cobb and Woody Herman to name a few. We can also find him backing celebrities like Frank Sinatra and Ella Fitzgerald.

After a long stay in Los Angeles Buster and his wife Sarah decided in 1994 to leave the Coast and they returned to St. Petersburg, Florida. The city had undergone some changes since he left in the early 1950s. The town was not that segregated as before and Buster could settle down in an area, which he was earlier prevented to enter. Here he was joined by another Ellingtonian, the bassist John Lamb, who spent time in the Ellington Orchestra simultaneously with Buster. But none of them retired from music. For a period of seventeen years they played at the Garden Restaurant, a jazz club in

St. Petersburg, and other venues around Florida. He became such a fixture of the St. Petersburg nightlife scene that in 2010 the city proclaimed June 20 "Buster Cooper Day". Why exactly this date is unclear.

Over his long career in jazz Buster Cooper made only one record under his own name and it was in fact shared with his trombone colleague Thurman Green. The CD "E-bone-ix" was issued by Chartmaker Records PDP 1010 and was produced by none other than Barbara Morrison, who seems to have been a

ton Orchestra. Needless to say they also took part in bands playing on these meetings. Once Buster was required to play in a group in the morning before noon and he was not satisfied with his playing that early in the day and excusing himself saying that his trombone was a "night horn".

Buster Cooper was a happy character and was often heard laughing when in good company. When somebody would greet him with a "Nice to see you" he would answer with a twinkle in his eye and say "It's good to be seen." At

Buster and his wife Sarah.

friend and supporter of the two trombonists. The record has much of a Jay&Kai-atmosphere. As with most of the Ellington sidemen they may sometimes be more interesting to listen to when they are playing away from the Maestro's influence. This applies very much to this record where Buster Cooper's abilities can be studied more in detail. The recording was made in September 1989 and shows off Buster as a very capable trombonist. For those who want to study Buster Cooper more closely the record is well worth acquiring.

We have had the pleasure of having Buster Cooper attend many of the Ellington conferences, often in company with John Lamb. On these occasions they both took part in panels talking about their experience of playing in the Duke Elling-

ton many Ellington conferences he took part in he enjoyed speaking with the delegates and telling about his career and answering their many questions.

He considered the trombone to be one of the most difficult instruments to handle in a jazz orchestra and he practiced at least for two hours every day. As to his style he said that he never tried to plagiarize any other trombonist. He once said; *"You see if I did that, I couldn't turn the corner until they turned the corner. No, I gotta be me."* It is certainly true that Buster Cooper did not sound as any other trombonist.

Buster Cooper finally turned the corner and left this world on May 13, 2016, in St. Petersburg at the age of 87. He left behind his wife Sarah and their daughter Faye.

- Det är nu drygt 83 år sedan Duke Ellington och hans orkester besökte Europa för andra gången och Sverige för första gången. Det skulle komma att bli många besök under de kommande åren. Här citeras två artiklar skrivna 1939 om besöket. Den ena en recension från en konsert i Holland, den andra en förankring om Ellingtons väntade besök i Sverige.
- Sett ur dagens perspektiv kan man förundras över många synpunkter på Ellingtons musik och den tidens uppfattningar om underhållning i allmänhet. Den holländske recensenten är synnerligen nostalgisk. Ellington 1933 var bättre än Ellington 1939.
- Den svenska artikeln behandlar inte enbart Ellingtons väntade besök utan kritiserar även publikens brist på förståelse för god konst både när det gäller film och musik. Kanske en gängse uppfattning år 1939.
- Vi citerar även en artikel om Duke Ellington ur Dagens Nyheter 1944. Visst rör det sig om nostalgi men vi är ju en nostalgisk förening?

Duke in Holland 1939

By Mark Berresford, based on material by Joop Gussenhoven

The 1933 European tour by Duke Ellington and his Orchestra has been extensively documented over the years, as like Louis Armstrong's tour of the same year, it was Europe's first opportunity to hear in the flesh one of the most influential musicians in jazz. Less well-documented is the Duke's European tour in the spring of 1939; that it happened at all in the light of the crisis in Europe at the time, with war clouds already gathering, is all the more remarkable.

Through the research of Joop Gussenhoven and Ate van Delden, it is possible to piece together the band's itinerary, and also present an eye-witness account of their concert in the Hague. J.P. van Blarkom, who was the former president of the Dutch Jazz Liga, attended the concert and wrote an extensive report, which we present here for the first time in 61 years.

The Duke Ellington Orchestra, minus arranger Billy Strayhorn, sailed from New York on Thursday 22nd March 1939, landing at Le Havre, France. On the 1st April Duke held a press conference in Paris and the next day he and the band travelled to Brussels and presented two concerts at the Palais des Beaux Arts. Returning to Paris on 3rd April, they appeared later that day at a concert in the Theatre Nationale and repeated the performance on the following day.

The band returned to Belgium to

give two concerts in Antwerp on the 6th April, then on the 7th the band minus Duke travelled by train to Den Haag (The Hague), Ellington himself motoring there with Lennart Reuterskiöld, who was managing the band's European tour. There followed a hectic itinerary of three concerts in two days; the first on the evening of the 8th April in Den Haag. The next day the band travelled to Utrecht and gave a concert in the afternoon and later that day travelled to Amsterdam, where they gave a further concert.

On the morning of the 10th April, a group of weary musicians, along with manager Irving Mills and their entourage, made their way to Den Haag station to catch a train to Stockholm and to continue their lightning European tour. Fortunately for posterity an Ellington fan had taken his camera to the station to see the band off and the resulting photograph is reproduced herewith.

J.P. van Blarkom's account of the Den Haag concert makes interesting reading, although only six years had passed since the Duke's first European tour, the changes in the style and make-up of the band took van Blarkom and other members of the audience by surprise. The writer laments the passing of 'the old Duke' in forthright terms, even though the repertoire consisted of earlier standards.

The Hague, 8th April 1939

After a seven year wait, we once again have had an appearance by the famous Duke Ellington band. The concert was practically sold out in advance, and while the name of Ellington practically rules the world of jazz, whether he still deserves this fame is open to question. It was a great performance, but thinking it over later that night at home, I wonder if 'Mike' (Spike Hughes' nom-dy-plume in the Melody Maker) was telling the truth some years ago about Ellington losing direction.

Ellington had changed the stage layout of the band from his previous visit. Seven years ago the Duke sat centre stage, to his left sat the brass section, to his right the saxes and the rhythm section behind the Duke. This time the full band was seated in the middle of the stage, the Duke sitting to the left of the band and to his left Sonny Greer was seated with all his kettles and drums. Greer's drumming now sounded much too loud, sometimes even overdrumming instrumental solos. The bass stood between the saxes, who occupied the foreground, and the brass ranged in a row at the back. Fred Guy was seated at the extreme right.

The personnel of the band was the same as seven years ago except for two

The Duke Ellington Orchestra departing den Haag, April 10, 1939.

new trumpeters, the famous Rex Stewart and a certain Mr. Wallace Jones, who we hardly heard during the whole show. In place of Wellman Braud we had Billy Taylor, but due to his placement in the band it was rather difficult to get an idea of his playing.

The band opened with *East St. Louis Toodle-Oh*, after which the Duke made his entrance to a tremendous ovation. After a short speech about being happy to be playing again in Holland, he announced the first number, *Stompy Jones*, which was played just as on the record. After that we got *I Let A Song Go Out Of My Heart*, featuring a beautiful duet between Hodges and Carney. The next number was *Caravan*, a tune I personally never liked, that is until this evening. Juan Tizol took two choruses and as far as I remember this was the first time we heard Tizol on valve trombone. He had a beautiful tone which surprised and delighted the whole audience.

Mood Indigo came next, starting with the trio, as on the record, but with Jones taking the place of Whetsel. After the first chorus the Duke took a long solo and then a rescoring featuring the whole band, which really spoiled the wonderful melody. *Merry-Go-Round*, played as the Columbia record, was the next num-

ber, and was probably the best number of the whole evening. The brass chorus was superb!

We were then treated to a new number, *The Lady In Doubt*, in which Hodges got his first opportunity to shine, after which we got a totally new arrangement of *Rockin' In Rhythm*, into which was introduced as *Dallas Doings*, featuring Rex Stewart. Barney Bigard took his bow with *Clarinet Lament* – what a tone! And what ideas – marvellous! Bigard was undoubtedly the star of the evening. Next it was Rex' turn to shine with *Trumpet In Spades*, which he played brilliantly and at a tempo which had to be heard to be believed.

Sophisticated Lady was given as on the record, with a beautiful chorus by Lawrence Brown, but without Hardwick. His wonderful solo on the record was now rewritten for the four saxes. Incidentally, we heard practically nothing of Hardwick all evening.

Show Boat Shuffle was played as the record and was followed by an old favourite of some years ago, *Black And Tan Fantasy*, but the old melodic power of this melancholy tune was lost in the new arrangement. It was now a concerto for Cootie, Tricky Sam and Bigard, who each got a chorus to shine, bound together

by Duke's piano playing. However, the whole concept of the tune was lost – what a pity.

At this point there was an intermission which concluded the first part of the concert. Summing up, there were indeed some great moments, but in the old days Ellington played jazz, real and pure jazz. Now he was playing show jazz, good show jazz at that, but something was missing. The Duke had become fat and Ivie Anderson had become old. Even the Duke himself must have realised this change, for as he explained in an interview "Jazz is music, Swing is business". He is touring with Irving Mills, who was at the concert, and I feel that with Mr. Mills business comes first, so the Duke couldn't play jazz. We will probably never know the reason.

After the interval Ivie Anderson came on and sang *Alexander's Ragtime Band*, *Solitude* and *It Don't Mean A Thing*, the latter tune giving us something of the old Ivie. We were lucky to have another number by Ivie, I think it was *The Scronch*, but I'm not absolutely sure, as it was a new number and was unannounced.

Cootie then got his chance in *Echoes of Harlem*, after which the Duke announced that the band would now give an

impression of a jam session, with two small groups, one led by Bigard and the other by Hodges. It sounded nice, but we have always had other ideas about jam sessions. These two tunes were played by Bigard, Rex and Tizol with rhythm in one group and Hodges, Brown, Cootie, Carney and rhythm in the other.

Now we got a new composition by Juan Tizol. I don't know its name, but it really was a big surprise to us all. The first two choruses were played by Tizol (really wonderful) and the Duke, but not on the piano as one would expect, but on a tom-tom. He played them with both hands and got a very astonishing Bolero-effect. Hodges played a nice soprano sax chorus and the tune ended as it started, with Tizol and the Duke.

The evergreen *Tiger Rag* appeared to end the concert. We heard a great chorus from the three trombonists, plus Hodges, Brown, Bigard, Rex, the Duke and Cootie. Then without a word, the Duke left the stage and the concert seemed to be over. However, after a few moments he returned and we got as an encore one of his latest compositions, *Swamp Swing*, which funnily enough was the best tune of the evening. The concert finished with *St. Louis Blues*, in which we heard Cootie, the three trombones again, Bigard (and how!), Hodges on soprano sax, Tricky Sam, and brass chorus, finishing with a quote from *Rhapsody In Blue*.

Overall it was a great concert, but we who belong to the old guard were rather disappointed. All the great old tunes were rescored, and in my opinion not too successfully. The old power of the band was lost and the Duke was really playing to the house. The soloists were all great, but the Duke, who in the early days wrote for the whole band as one man, now was writing for each member of the band individually. The younger generation were wild with excitement, but they had not heard the old Duke in 1933. The audience was still laughing at Tricky Sam's chorus on *Black And Tan Fantasy*, so after all these years they still haven't learned to feel the Ellington spirit.

This article, quoted here with the consent of Mark Berresford, was originally published in the Vintage Jazz Mart spring issue 2000.

Duke i Sverige 1939

Johnny Hodges, Juan Tizol, Barney Bigard och Sonny Greer i Sverige 1939.

I tidskriften Filmjournalens utgåva den 15 april 1939 kan läsas en anmälan av Stig Almquist om Duke Ellington och hans orkesters kommande besök i Sverige. Filmjournalen ägnade sig, som namnet antyder, huvudsakligen åt film, men avvek här från detta tema och skrev om Ellingtons turné i Sverige. Artikeln, skriven för drygt 83 år sedan, citeras här:

Det finns anledning att även i Filmjournalen annonsera Duke Ellingtons konserter i Stockholm och mer än ett dussin landsortsstäder i mitten av april. I början av 1930-talet framställdes med honom och hans orkester en film, en kortfilm bara, som väckte en stor förtjusning hos det fåtal, som sökte sig till den, lockade av det just då genombrytande namnet Ellington. Stycket hette "Symfoni i svart och vitt" och inneslöt några av den svar-te mästarens kompositioner i en tragisk anekdot om en negerjazzdirigent, som efter umbäranden äntligen kunde framföra sitt band och sina egna melodier of-fentligt, och om hans hustru, som trots hemlighållen hjärtsjukdom dansade vid premiären, med högst olycklig påföljd. Så länge denna korta film exponerade negerns barnsliga glädje, utfördes bl.a. *Black Beauty* av Ellington. Sedan dog den

tappra hustrun till den hjärtskärande och sköna *Black And Tan Fantasy*, medan trumpetarna kastade långa skuggor på vita kalkväggar och Duke själ satt vid pianot och slog förtvivlade ackord. Som musikaliskt poem i ton och bild har denna korta sak från ljudfilmens första tid inte många motstycken. Tyvärr, ty genren är tjusig och rymmer höga artistiska möjligheter. Sedan dess har Duke Ellington ett par gånger, endast alltför flyktigt, låtit engagera sig som inslag i vanliga långfilmer t.ex. "Sensationernas revy" (*Murder at the Vanities*, Red. anm.) och en av Mae Wests burlesker.

Det finns en primitiv jazzpublik, likaväl som det finns en primitiv filmpublik. Den senare kan skrämman en ibland. Den söker sig med god näsa till sådana program, där rå styrka och låg komik florerar, och dess gapskratt och kommentarer kan jaga kalla kårar utefter ryggen på den, som inte hör till gänget. Samma individer bildar huvudmassan av publiken vid jazzkonserter och kan där utveckla en bråkig omdömeslöshet och brist på smak av lika stora mått som på bio. Jazz och bio vänder sig bådaddera till de stora massorna, och tillfredsställer i sin lägre, okonstnärliga form i synnerhet ungdomen ur sådant samhällsskick, som

förut inte alls eller endast sällan konfronterats med konstprodukter. Fördens skull kan man inte begära mycken skolning och urskillning av dem. Det är ungefär som med de hundratusental, som slukar de förkättrade "kolorerade" veckotidningsnovellerna; det är folk, som först nu börjar läsa, och ur deras krets kommer nog att utkristallisera sig en elit, som uppskattar god litteratur, men som aldrig kunnat lära sig det utan att passera genom magasinalstren. På liknande sätt börjar biografpubliken att mogna och särskilja, så ock den publik, som gett sig jazzmusiken i våld efter att förut ha struntat i all tonkonst. Och liksom man mycket lätt skulle kunna nämna filmer, som haft den utmärkta dubbeleghenskapen att dels erövra en mycket bred publik, dels vara mer än väl godtagbara som konstverk, så finns det inom jazzmusiken företeelser, som i sig förenar popularitet och hög musikalisk nivå. Dit hör i första hand Duke Ellington.

Nyheten att Duke Ellington var att vänta till Sverige torde ha jagat hjärtat upp i halsgropen på ungdomliga swing-entusiaster. Han är deras idol, den store och ojämförliche. Moden växlar på gram-mofonmarknaden, som till hela världens tjänst snabbt inregistrerar fluktuationerna däröver i jazz-Amerika, och en lång rad orkestrar har spelat sig fram till flyktig berömmelse. Ibland har det hetat, att Duke varit borta, slut. Det är han inte. Och det behövdes bara den första notisen om hans stundande Sverige-besök

Duke Ellingtons orkester någonstans i Sverige 1939.

för att hans makt över sinnena skulle visa sig oförsvagad: hans två bebådade konserter i Stockholm blev slutsålda, sägs det, snabbare än Toscaninis. Duke kommer! Var en samlingssignal utan like för huvudstadens jazzbitna; man kan ta för givet, att många köpte biljetter nästan med andakt.

Den obligatoriska jazzkonserterpubliken kommer emellertid att blandas upp med folk, som vill höra Duke Ellington med orkester av samma motiv, som lockar dem till konserter av goda instrumentaler och dirigenter eller till att stifta bekantskap med modern tonkonst. Från ett eller annat hundratal gram-mofonplattor vet man, att man kan bereda sig på något musikaliskt givande. För egen del uppskattar jag inte särskilt Ellingtons halsbrytande inspelningar i mycket hastigt tempo. Dylika saker brukar emellertid, när de exekveras av jazzmusiker

av hög klass, vilket ju här är fallet, vinna åtskilligt på att utföras inför åskådarnas ögon. Det är mycket roligare att också se de spelglada musikanterna i deras häpnadsväckande soloinpass än att enbart höra dem. Sådant skall helst inte bara vara musik, utan också show. Men först och främst skall jag, och många med mig, gå och höra Ellington för hans stillsamma bitars skull, för *Mood Indigo* och *The Mooche*, *Solitude*, *Black And Tan* och *Awful Sad* och alla de andra i den stilen, lyriska och smärtsamma stycken, ruvande och vemodiga, utsökt orkestrerade. Instrumenten vandrar liksom en kretsgång i dem, möter varandra, förenas och skiljs i en obruten kontakt, en slutenhet och balans, som endast en betydande konstnär kan åstadkomma. Inte musik i stort format, men mästerverk inom sin givna ram. Jazzmusikens ädlaste smycken, prydnader för modern tonkonst överhuvud.

**Music, of course, is what
I hear and something
that I more or less live by.
It's not an occupation or
profession, **it's a compulsion.****

– Duke Ellington

Duke Ellington spelar upp

Detta är titeln på en artikel i Dagens Nyheter 1944. Leif Jönsson hittade den i sina gömmor och den citeras här:

När Duke Ellington och hans band spelar upp i krogscenen "Cabin in the sky" – denna egenartade, halvt om halvt religiösa negerfilm, får snart sin svenska premiär – är det inte första gången man kan lyssna till hans och hans orkesters ryktbara spel på bio. I ljudfilmens barn-dom spelade han in en fin liten sak, som här kallades "Symfoni i svart och vitt", och några år senare satte han en häftig rytm i några stycken av en showfilm som hette "Sensationernas revy", för att icke nämna ett par ännu kortare framträdanden.

Det finns ingen negermusiker som åtnjuter ett högre anseende än Duke Ellington. Hur ofta har han inte blivit kallad för jazzens Beethoven. Men själv talar han inte om jazz eller swing, ehuru han redan 1931 bidrog till att föra fram det senare ordet och begreppet i sin komposition "It don't mean a thing if it ain't got that swing". Vad han komponerar kallar han helt enkelt "negermusik".

"Duke" Ellington heter egentligen Edward Kennedy Ellington. Det fina smeknamnet fick han i skolan för att han alltid gick så vackert klädd. Han är född 1900 (*Sic. Red. anm.*) i Washington. Åtta år gammal tog han några pianolektioner, men ledsnade på fingerövningarna. Han visade anlag för målning och fick ett stipendium, som han aldrig lyfte. Ty just i de dagarna, han var sexton år då, hörde han en rasfrände spela piano på ett sätt – hot! - som fascinerade honom. Så ville han spela. Men den sortens musik fanns inte uppskriven på notpapper. Han måste själv lära sig den. På det hela taget är Duke Ellington en musikalisk autodidakt, ehuru han under årens lopp studerat en del harmoni. Sitt kunnande har han först och främst byggt upp vid tangentbordet, sökande och experimenterande. Adertonårig fick han sina första tillfälliga engagemang i dansorkestrar. Snart bildade han ett eget band, fyra musiker utom honom själv. Tre av dom

håller fortfarande ihop med honom. (Nu består hans orkester av sjutton man.) 1926 slog han igenom, och ytterligare steg mot berömmelsen tog han när Cotton Club öppnades, först i Harlem, sedan vid Broadway. Med denna berömda nattlokal är hans namn för alltid sammanknutet. Hans orkester gjorde sig gällande genom sin musik och ingenting annat; några simpla, publikfriande clownerier har aldrig Ellington och hans män tillåtit sig.

Hans första stora lyckokast som kompositör var "Mood Indigo" från 1931, som värvat mer förståelse för den högre jazzmusiken än någon annan melodi. Andra fullträffar har varit "Sophisticated Lady", "Black and tan fantasy", "Creole rhapsody", "Solitude", "Caravan", "I let a song go out of my heart", "Flamingo" och "I got it bad". Ellington skriver icke som de flesta andra jazzkompositörer för orkestrernas olika sektioner utan direkt för sina musiker, som är virtuoser på sina instrument. Han arbetar var som helst, i bilar och bussar, i sovagnar eller på en bänk i en park likaväl som hemma eller på ett kafé, och utmärker stämmorna med namnen på sina musiker, icke på instrumentet: alltså Barney, Juan, Chauncey, Johnny, Rex och allt vad de heter. Ofta komponerar han i nära samförstånd med orkestermedlemmarna, klottrar ner stommen till en ny komposition och låter musikerna arbeta vidare på den. En gång skrev han en melodi som han lovat ge premiär på i Pennsylvania under en nattlig bussresa dit från New York, vid ljuset av ideligen slocknande tändstickor.

Själv räknar han med att han gjort minst tusen kompositioner – men hans musiker säger fem tusen! Antalet av hans grammfoninspelningar stiger till tio tusen. De äldsta av dem är ivrigt eftersökta av samlare och betingar lika höga priser som Carusos första insjuningningar. Ellington och hans band är en fast sammansvetsad enhet, oförändrad i stommen sedan tjugo år, vilket är unikt i jazzvärlden. Än spelar de häftigt och

rivande, än långsamt och drömmande – än brutalt och chockerande, än med de finaste nyanser, de läckraste insinuationer. Men den musik de gör är alltid disciplinerad och distinkt, färgrik och oerhört rytmisk.

Han och hans orkester började göra sig gällande just som Paul Whiteman hade lanserat den s.k. symfoniska stilen i jazzen. Det är på modet nu bland jazzens fanatiker att förneka Whiteman och hans salongsmässiga konsertmusik. Men Ellington hör inte till belackarna. Han erkänner Whiteman som en banbrytare. Men han är medveten om skillnaden. "Vi kom med en ny stil", säger han. "Vi spelade brutalt, vilt och spånt. Så hade vi lust att spela, och så spelade vi. Vi presade in negerns känsla och själ i vår musik. Detta hade gjorts förr, men vi gjorde det på ett nytt sätt."

Jazzmusiken växlar år från år. Det sker oavslutligt förskjutningar i spelsättet. Just nu är den lugnare än på länge. "Kanske beror det på kriget", menar Ellington. "Kanske hade modet växlat ändå. Visserligen spelar vi fortfarande 'hot', men mjukare och mer nyanserat än för några år sedan,"

Ellington är bergfast övertygad om att den musik han skriver och spelar har framtiden för sig. Redan har den bättre jazzmusiken återverkat på den "fina" eller – som man säger i Amerika – den "långhåriga" musiken, och för tiden efter förutspår Ellington en kombination av klassiska och jazzpräglade former, som kommer att betyda en milstolpe i den amerikanska musikens utveckling.

Ellingtons bästa verk är en opera, kallad "Boola". Den har ännu inte uppförts, men utdrag av musiken har han låtit höra under titeln "Svart, brunt och beige", bl.a. vid en konsert i den förnäma Carnegie Hall. "Boola" behandlar den amerikanske negerns historia – slave-riet, förhoppningarna och besvikelserna efter dess upphävande – och sista akten sjunger om Harlem, där det, enligt Ellington, finns fler negerkyrkor än negerkabareter.

Timme Rosenkrantz

Timme Rosenkrantz var ingen jazzmusiker, men han har ändå gjort vissa avtryck i jazzhistorien. Han var av dansk adlig börd och hade titeln "baron". Släkten Rosenkrantz var gammal och finns faktiskt omnämnd redan i Williams Shakespeares "Hamlet". Redan i unga år reste han till New York för att få uppleva jazzen på platsen där den skapades. Han kom att leva och bo i Harlem under olika perioder av sitt liv och han blev bekant med alla de kända jazznamnen.

För att livnära sig skrev han jazzrecensioner i olika tidningar. Han försökte sig även på olika affärsverksamheter, som att starta en skivaffär och att ge ut skivor. Men han var ingen bra affärsman och alla dylika aktiviteter slutade som regel med stora förluster. Han levde ihop med sångerskan Inez Cavanaugh, som enligt Timme stundtals arbetade som någon slags sekreterare för Duke Ellington.

Timme var mycket god vän med Duke Ellington och Duke har ägnat honom följande ord i sin *Music Is My Mistress*:

"Baron Timme Rosenkranz (Sic. Red. ann.) was of noble Danish blood, but he was not known to us by his formal title in Harlem, on Broadway, the Champs Élysées, State Street or Central Avenue. To us he was known simply as Timme.

Although he was an artist in his own right, a writer, a poet, and a wit extraordinaire, you will not find volumes of his works that are truly representative of his literary stature. The reason for that is that he was a very unselfish man who always dedicated himself to the great musicians he loved and the music they played. There is therefore no way now to properly evaluating this man's potential, because his patronage of music consumed most of his time.

We are thankful to Timme Rosenkranz, and may God bless him and minimize the grief of his relatives, who may be assured of the great love felt for him by all of us, his friends."

Timme levde ett mycket intressant liv i New Yorks jazzkretsar under

många år. Hans liv kantades av mycket fester och partys med stor konsumtion av diverse fluidum. Han besökte aldrig en jazzklubb utan att inta olika förfriskningar och han ville gärna celebrera sina egna födelsedagar med partys då spriten flödade fritt. Denna konsumtion ledde till att han utvecklade inte bara ett beroende utan även ett besvärande mag-sår, som plågade honom under många år och tvingade honom att beklagligtvis behöva dra ner på alkoholkonsumtionen.

Timme Rosenkrantz skrev under sin karriär två böcker av självbiografisk karaktär. 1964 kom "Dus med jazzen" ut (Chr. Erichsens förlag) och 2012

publicerade Scarecrow Press postumt boken "Harlem Jazz Adventures – A European Baron's Memoir, 1934-1969". Odense Universitet härbärgerar Timmes efterlämnade dokument. De hanteras av Frank Buchmann-Möller som år 2000 gav ut boken "Is This To Be My Souvenir?" med mängder av tidigare opublicerade bilder ur Timmes arkiv (Odense University Press).

Att bli omnämnd i Duke Ellingtons *Music Is My Mistress* betyder att vederbörande på något sätt stod Ellington nära, och Timme berättar i sina böcker om flera möten med the Maestro. Här citeras förloppet av ett sådant möte som det beskrivs i "Harlem Jazz Adventures":

"Duke, like this writer, has a 'thing' about birthdays. He loves birthdays and insists they be celebrated in grand style. His

own I have happily attended many times. Naturally, every 6th of July when my birthday rolls around, Ellington is there if he is in town. In July 1943, I was planning the usual bash on West 13th Street, where Inez and I lived in Greenwich Village. I was upset when I heard Duke was on tour, but the happy party had to go on. Many types I had never seen before, or after, found their way to the shindig in true Village style, bottles in hand. There was some kind of unwritten law in Greenwich Village: if you turn up with a bottle, you can't be turned away.

Well, among the invited, who could barely squeeze their way in, I was delighted to see Red Norvo, Willie 'The Lion' Smith, Pete Brown, Herman Chittison, Bernard Addison, and Billy Taylor. And my rented grand piano never stopped rocking, much to the distress of some of my unhip neighbours, but the cops on the beat were used to jazz parties, and the likker was good.

I shan't linger on the details of that party, though the details linger on me. Out came the Danish delicatessen and the spirits, and in came an endless parade. At any rate, when I awakened the next day, I was of the firm conviction, confirmed by a mammoth hangover, that this must have been the mother of all parties.

Desperately in need of a breath of air, I took my head for a walk, Danish style. Up on Broadway. I was momentarily paralyzed by the sign on the huge marquee over the Paramount Theatre: TONIGHT – DUKE ELLINGTON AND HIS FAMOUS ORCHESTRA – PREMIERE!

Dashing backstage, I found Duke, and my unhappiness must have shown all over me: 'So you're in town! I only wish I had known. It was my birthday yesterday. It was a great party, and I certainly missed you!'

Duke gazed at me for a long, astonished moment. With profound pity on his noble face, he said – putting emphasis on these words – 'Timme, that must have been the greatest party. Don't stand there and tell me you can't remember the two of us sitting in the corner by the fireplace until dawn, talking music and stumbling over bodies to change the records!'

Solitude

By Mike Zirpolo

This composition by Duke Ellington was first time recorded by his Orchestra for Victor on January 10, 1934, in Chicago.

Legend, nurtured by Duke Ellington himself, has it that he composed *Solitude* in Victor's Chicago recording studio in ten or twenty minutes while leaning against a glass partition, then recorded it. After it was recorded, the producer of the session asked "What is the title?" Trumpeter Arthur Whetsel replied "Solitude".

The preliminary question is why was Duke Ellington in a Victor recording studio at that particular time? The answer involved the machinations of Ellington's personal manager and business guru, Irving Mills. Throughout the 1930s, Ellington recorded for either Brunswick, or later Master, or later Columbia. There was one hiatus however, roughly from mid-August 1933 to mid-September 1934, when he recorded for Victor.

As John Hammond reported in *Melody Maker* (October 14, 1933): "Irving Mills has switched all his artists from Brunswick to Victor. Duke Ellington, Cab Calloway and the Blue Rhythm Boys have already started making recording dates for this company and poor Brunswick has been left holding the bag. Financially, the deal was probably a good one for Irving. He has been placed in a position of great authority by the Victor Company, with supervision of all recording talent for the popular market. With this new music publishing concern, Exclusive Publications, he will have songs entirely restricted from broadcasting, which will be reserved for his own artists. In order to hear certain tunes, the populace will be obliged to buy Victor records."

Convulsive changes were occurring in the record-making business in the USA in the period from 1933 through

September of 1934. By 1933, Columbia Records, whose roots stretched back to 1886, was on the brink of ruin. The company had been sold in December of 1931 to the Grigsby-Grunow Company, a manufacturer of refrigerators, washing-machines and majestic radios that was itself in dire financial straits. It would go bankrupt in November of 1933, then into receivership in February of 1934. In July of 1934, the assets of Columbia Records were finally sold off to the American Re-

cord Corporation (ARC) for a pittance: \$75,000. Columbia's total record sales in 1932 (according to *Fortune Magazine*, September 1939), was only about 250,000 disks. In retrospect, it appears that Irving Mills was seeking a safe harbor for his recording artists during the upheaval. When the dust settled, Ellington left Victor, signing a one-year contract with ARC, which commenced on September 1, 1934.

Solitude

Lyrics by Eddie de Lange

*In my solitude you haunt me
with memories of days gone by
In my solitude you haunt me
with memories that never die*

*I sit in my chair
filled with despair
There's no one could be so sad
With gloom everywhere
I sit and I stare
I know that I'll soon go mad*

*In my solitude I'm praying
Dear Lord above
Send back my love*

The first tune he recorded for ARC under his new contract on September 13,

The music

I am struck how thoughtful and finished this performance sounds. Not only is the playing of the musicians impressive, but the organization and pacing of the arrangement is as well. If this recording was in fact made minutes after Ellington composed *Solitude*, the arrangement he and his band arrived at in impromptu fashion in the recording studio is astonishingly well put together.

This performance opens with some Dukish piano chords and runs, which immediately set a contemplative mood, and then a quiet trio of lead trumpeter Arthur Whetsel, trombonist Joe Nanton (whose horns are both muted), and clarinetist Barney Bigard, playing in the mode of Duke's big hit, *Mood Indigo*. The chugging rhythm in the background (also a feature of *Mood Indigo*), is largely the sound of Fred Guy strumming his guitar. The ethereal solo voice to emerge on the tune's bridge is Harry Carney's baritone saxophone, played in what can accurately be called a sub-tone manner. The whispering effect caused by this is quite different from many later solo Carney forays, on which his baritone saxophone shook the room. The last eight bars repeat what happened in the

first sixteen, except trombonist Lawrence Brown plays a hushed and bluesy open horn solo in front of the trio.

The second half of this recording is given over to trumpeter Cootie Williams, who then improvises using an open horn. Even though his playing is muscular, it is nevertheless thoughtful and balladic. At first, the background he plays against is sparse, just hushed rhythm. But hear

how Ellington the arranger changes the background to the four saxophones playing the melody, and it marks an ever so subtle building of dynamic and emotional intensity in Williams's playing. The last eight bars of this chorus convey a feeling of denouement in the trumpet solo. Duke then returns to end the piece with more of the moody pianistics that he used to open it.

Mike Zirpolo is running a website "Swing & Beyond" with lots of interesting studies of music by various orchestras from the Swing Era. Go to: www.swingandbeyond.com. The above article is a condensed version of the original. The full article, plus the music, can be found in the blog. We are grateful to Mike for his letting us quote parts of his article.

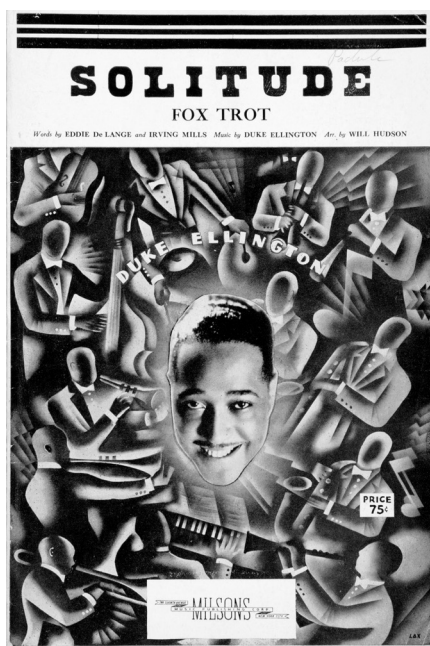
Mer om Solitude

I sin "Music Is My Mistress" har Duke följande att säga om tillkomsten av melodin:

"Another hit, *Solitude*, had come about in somewhat the same way as *Mood Indigo*. We had arrived in a Chicago recording studio in September 1934, in the same situation, with three numbers ready and a fourth needed. The band ahead of us went into overtime, which gave me an opportunity to do my fourth number. So, standing up, leaning against the studio's glass enclosure, I wrote the score of *Solitude* in twenty minutes. After we played and recorded it the first time, I noted that everybody in the studio was moved emotionally. Even the engineer had a tear in his eye. "What's the title?" somebody asked. *Solitude*, answered Artie Whetsel, who had played so soulfully on it."

I sin mycket kritiserade bok om Duke Ellington påstår James Lincoln Collier att detta endast är en påhittad historia av Ellington. "Demonstrably untrue" som han uttrycker det. Mike Zirpolo i sin artikel antyder något åt detta, eftersom han menar att ett arrangemang av det slag som gjordes för *Solitude* den 10 januari 1934 svårligen kan göras på tjugo minuter. Men det är upp till var och en av oss att bilda sig en egen uppfattning.

Som Ellington antyder i sin kommentar var det vanligt att fyra nummer spelades in vid ett inspelningstillfälle. Det utgjorde material för två 78or. Det är möjligt att fyra melodier spelades in men i diskografierna finns bara två nummer angivna, *Solitude* plus *Blue Feeling*. Det är möjligt att ytterligare två nummer

spelades in, men refuserades av bolaget och därmed inte ingår i diskografierna. Det skulle i så fall vara matriserna BS80147/48. *Solitude* gavs ut på Victor 24755 kopplad med *Delta Serenade*, som spelades in dagen innan.

Helen Oakley, som sedermera skulle arbeta för Irving Mills, var närvarande i studion den 10 januari 1934 när *Solitude* spelades in första gången. Hon har beskrivit kompositionen som "it was a rather serious piece of music, and I said right away 'It's church music', which it was in essence."

Efter att Ellington återgått till Brunswick (ARC) spelades *Solitude* in för detta bolag den 12 september 1934. Denna version var kopplad med *Moon-glow* och den blev en av Ellingtons mest

lyckade produktioner. Den kom att tilldelas ett pris av ASCAP som årets bästa melodi. Detta ledde även till stor försäljning av noter på melodin. Även Benny Goodman gjorde en lyckad inspelning av *Solitude*.

Senare sattes text till melodin och i MIMM står både Eddie de Lange och Irving Mills angivna som textförfattare. Vi har dock anledning att tro att det i realiteten var de Lange som ensam stod för texten. Eddie de Lange hade en bakgrund som orkesterledare och kompositör av flera kända melodier, bl.a. *Moonglow*, som är baserad på Ellingtons *Lazy Rhapsody*. Den första bevarade inspelningen med Duke Ellington och med vokalt inslag av Ivie Anderson återfinns från en radioutsändning från Cotton Club den 17 april 1938. Den var länge registrerad som outgiven i diskografierna, men år 2010 gav Storyville Records ut dubbel-CDn "Duke Ellington at the Cotton Club" (1038415) och vi fick därmed möjlighet att höra just den inspelningen.

Den 14 februari 1940 gjordes den första kommersiella inspelningen med vokalinslag. Den gjordes för Columbia och det är återigen Ivie Anderson som är vokalist. Det var Ellingtons sista inspelning för bolaget innan han påbörjade sitt lyckosamma kontrakt med Victor. *Solitude* kom att ingå i Ellingtons repertoar under resten av hans karriär och inspelningstillfällena kan räknas i tvåsiffriga tal.

Vid Duke Ellingtons begravning den 27 maj 1974 sjöng Ella Fitzgerald bl.a. *Solitude*.

Bo Hausman

Cosmic Ellington Girls

På sidan 474 i Duke Ellingtons självbiografi *"Music Is My Mistress"* finns ett kort kapitel betitlat *"The Singers"*:

We have been extremely lucky with our singers. Each seemed to join us at the time when what they were doing with songs was just right for the places we were playing. They are virtually a story on their own, beginning with Sonny Greer and Ivie Anderson, and continuing with

och därefter följer en uppräknings lista på namnen på de olika sångare som medverkat i Ellingtons orkester under de många åren och ett av dessa namn är Lena Junoff.

Lena Junoff är säkert värd *"a story on her own"* och det har skrivits två böcker om hennes liv och karriär. *"Lena Junoff primadonnan från Hisingen"* av Pontus Lundkvist och Bo Sjökvist (Kartago förlag 2014) och *"För bra för att vara sann"* av Linus Kuhlin (Pug Förlag 2021). Därutöver lär Lena ha skrivit sina egna memoarer, men de har ännu inte publicerats.

Boken *"Primadonna från Hisingen"*, med undertiteln *"En biografisk kokbok"*, recenserades i Bulletin 4/2015. Dessförinnan hade Sveriges Radio P1 sänt ett program om Lena Junoff i mars 2014 varom kan läsas i Bulletin 2/2014. Att intervju Lena Junoff är inte lätt. Hon undviker ämnen som hon finner känsliga och en berättelse om hennes liv, som Linus Kuhlin tecknar den, blir inte helt fullständig men trots det ändå intressant.

Lena Junoff var utan tvekan en god sångerska med ett stort röstomfång. Det bästa beviset på detta är det faktum att Duke Ellington accepterade henne som vokalist i sin orkester. Hon hade potential att bli ett stort namn i den svenska popsektorn, men hon krånglade hela tiden till sin tillvaro. Genom ett dubiöst liv hade hon svårt att bli accepterad i de etablerade kretsarna och hon var erkänt svår att ha att göra med. Hon led av åkommor som i förkortad form innehöll de flesta av alfabetets bokstäver. Hon var sin egen värsta fiende. Under hela sin karriär refererade hon alltid till sitt engagemang hos Duke Ellington. Hon var

Lena Junoff och Hannah Chawki.

"Ellington's girl" som hon uttryckte det.

I juli 1970 befann sig Duke Ellington och hans orkester på turné i Europa. Enligt vad Linus Kuhlin säger i sin bok hade Ellington planerat för att Alice Babs skulle ansluta till bandet och senare medfölja till New York för Ellingtons engagemang på Rainbow Grill. Men Alice Babs hade drabbats av sjukdom och kunde inte medverka. Han ville då hastigt få fram en ersättare och blev rekommenderad Lena Junoff. Han accepterar Lena, som får medfölja bandet och senare till New York för att uppträda på den fashionabla Rainbow Grill. Enligt Lena inleder hon även ett amoröst förhållande med Ellington.

Lena var engagerad av Ellington fr.o.m. 8 juli till början av september 1970 som bandets kvinnliga vokalist. Men det finns inte alltför många tillfällen med bevarade framträdanden med Lena. Den 9 juli är man i Köln och Ellington får tillfälle att göra en av sina *"stockpile recordings"*. Dessa har senare getts ut som *"The Conny Plank Session"* på skivmärket Grön-

land. Namnet Lena Junoff nämns inte på omslaget, men hon kan höras i en tagning av *Afrique*. Skivan recenserades i Bulletin 3/2015. Lena nämner denna inspelning, men säger då felaktigt att det rörde sig om *La Plus Belle Africaine*.

Orkestern turnerade på den europeiska kontinenten t.o.m. 1 augusti och om Lena medföljde under hela turnén finns i varje fall inget framträdande av henne bevarat. Eventuellt var Lena tvingad att återvända till Sverige för att skaffa visum till USA. From 3 augusti 1970 har Ellington påbörjat sitt engagemang på Rainbow Grill och efter någon vecka ansluter Lena Junoff. Hur ofta hon får framträda är oklart, men det existerar bevarade inspelningar från den 20 augusti då Lena kan höras i *Strange Feeling*, *I'm Afraid* och *I Let A Song Go Out Of My Heart*. Hennes tid med Ellington avslutas den 3 september i och med att Dukes engagemang på Rainbow Grill upphör.

Lena får därefter möjligheter att uppträda i andra sammanhang och med-

verkar bl.a. i en populär TV-show, "The Joe Franklin Show". Enligt Lena själv tillbringar hon drygt ett halvår i New York hela tiden boende på Rockefeller Plaza på Ellingtons bekostnad. Emellertid drabbas hon av njurproblem med hög feber och Ellington ser till att hon sätts på ett flyg hem till Göteborg. Vid Ellingtons Europaturné 1971 får hon chansen att gästuppträda med bandet i Malmö den 10 november. Hon sjunger då *I Let A Song Go Out Of My Heart*.

Under resten av sin karriär använder sig Lena av sin tid med Duke Ellington som ett säljande argument i sin marknadsföring.

Även på sin ålders höst och vid fyllda 80 år använder hon sig av detta argument. Tillsammans med Hanna Chawki bildar de gruppen "Cosmic Ellington Girls". De utgör en sjungande duo kompad av en trio som stundtals uppträder

vid enklare evenemang runtom i Sverige. På nätet kan man bl.a. se att de en kväll uppträdde på Rönnells Antikvariat i Stockholm. Lena har försökt sälja in gruppen för framträdanden på mera etablerade scener som "Allsång på Skansen" och "Lotta på Liseberg", men till Lenas stora besvikelse har de inte blivit engagerade.

Hanna Chawki, som går under namnet "Underground-drottningen från Göteborg" beskriver hur deras samarbete och verksamhet startade:

"2005 producerade Hanna Chawki lokal-TV-serien Café Succé där Lena Junoff var gäst och berättade om sina äventyr med Duke Ellington. Hon sjöng *Take The "A" Train*, som fanns med på hennes repertoar med Ellington. Tio år senare träffades Junoff och Chawki igen och en klubbarrangör önskade att de skulle uppträda tillsammans, vilket de gjorde

på klubben Koloni. Sedan ville "Jazz Är Farligt" att de skulle spela på deras festival på Liseberg. Och så har det fortsatt. Repertoaren består av lika delar jazzlåtar skrivna av Ellington, som Junoff sjöng med Dukes orkester i ett litet Las Vegas utanför New York på en stor restaurang. (*Härmed torde menas Rainbow Grill. Red. anm.*) Duke Ellington är en självklar del av Cosmic Ellington Girls och det känns som att hans ande dansar med oss vid varje gig. Vid Skenstafestivalen i Dalarna blev vi mycket uppskattade och publiken skrek när vi spelade *Caravan*. Man hör kamelerna lunka fram i strålkastarljus genom öknen. Lena hade förmånen att hamna i Dukes band och hon har kvar minnen plus scenkläder, som Duke köpte till henne i New York. En sagolik vit aftondress, en brudklänning, som passade Junoffs anspråkslösa stil."

Bo Haufman

Många nyheter på DESS hemsida

Som säkert många känner till så har DESS hemsidan www.ellington.se. Den har flikar för DESS-historik, DESS-möten, Bulletinen, DESS Café, Ellington Archive, Meetings, Conferences och Goodies. Detta är numera säkert känt för de flesta och våra medlemmar uppmanas att pröva på att navigera på hemsidan. Det är inte svårt och det finns en uppsjö av information om Duke Ellington och hans musik. En del information kan dock endast läsas av medlemmar som har lösenordet. Detta gäller framför allt Goodies. Bulletinredaktionen vill här göra en liten sammanfattning av det senaste kvartalets nyheter.

Den 26 juli publicerades en artikel om Ellington At Basin Street East 1964 baserad på ett rullband ur Benny Åslunds samling.

Augusti var i princip en semestermånad för webbredaktionen, men den 3 september kom en längre artikel med titeln Ellington News 2022-3, där innehållet i Bulletin nr 3 sammanfattas, och där bl.a. en ny CD med Clark Terry presenterades, Clark Terry and his Big Band in Holland 1979.

Den 10 september kom en fortsatt-

ning, Ellington News 2022-3 (more) med en beskrivning av DESS Café, en rapport från Uptown Lockdown (våra engelska bröders motsvarighet till DESS Caféet), samt några tips om webbaserade radioprogram av intresse.

Den 15 september publicerades en zoomvideo från DESS-Caféet från den 12 i samma månad, som tog upp tidiga (1932-40) inspelningar med Ben Webster. De som inte kunde delta har nu möjligheten att följa det hela i efterhand.

Den 22 september kunde DR 48 (dvs Danmarks Radios inspelningar med Duke) avnjutas till kommentarer av Bjørne Busk.

I skrivande stund har websidans program för oktober ännu inte spikats men

följande intressanta programpunkter kommer bl. a. att ingå.

Vi kanske får uttömmande svar på den eviga frågan om Sidney Bechets tidiga medverkan i Duke Ellingtons orkester. Vi kommer att uppdateras med nyheter för kvartal 4 (Ellington News 2022-4), samt därjämte några opublicerade "dance dates" med bra ljud för Godisrummet samt mycket annat.

Ovanstående korta resumé över hemsidans innehåll under endast ett enda kvartal torde bevisa hemsidans värdefulla innehåll och den är synnerligen värd mer än ett enstaka besök. DESS är Ulf Lundin tacksam för det arbete han lägger ner på sidans innehåll.

Anders Asplund

Ellington at Newport

Ovanstående uttryck är ett begrepp. Det var vid konserten i Freebody Park, Newport, RI., den 7 juli 1956 som Ellington, mycket tack vare Paul Gonsalves långa solo, blev vad han kallade "återfödd". Mycket har skrivits om denna konsert i litteraturen. Framför allt i John Fass Mortons bok "Backstory in Blue. Ellington at Newport '56" (Rutgers University Press) och även i Georg Weins självbiografi "Myself Among Others" (Da Capo Press). Därutöver har konserten kommenterats i otaligt tidningsartiklar. Den skiva som Columbia gav ut från detta tillfälle "Ellington at Newport" kom att bli en av bolagets bästa utgåvor.

Duke Ellington skulle senare uppträda med sin orkester vid framtida Newportfestivaler, men ingen skulle få det genomslag som konserten 1956. Men de kan ändå vara värda ett studium.

3 juli 1958

Festivalerna i Newport hade sedan starten 1954 utvecklats till något av en institution. Publiken förväntade sig de återkommande festivalerna och för en jazzmusiker hade det stort PR-värde att få uppträda vid en Newportfestival.

Denna konsert fick inte samma renommé för Ellington som konserten 1956, men Columbia gav ut LPn "Newport 1958" från tillfället. Under konserten gästades orkestern av Gerry Mulligan, som tillsammans med Harry Carney framförde den för tillfället komponerade *Prima Bara Dubla*. Mahalia Jackson, som skulle uppträda efter Ellington, kom in oannonserad på scenen och sjöng *Come Sunday* kompad av bandet. I Columbiautgåvan är det faktiskt bara två nummer som emanerar från själva konserten, *Just Scratchin' The Surface* och *Prima Bara Dubla*. De övriga numren är studioinspelningar, men alla spelades dock vid konserttillfället. Filmen "Jazz On A Summer's Day" spelades in med inslag från denna Newport Festival.

4 juli 1959

Duke Ellington och hans orkester var huvudattraktionen vid 1959 års Newport Jazz Festival. Inför denna konsert hade Ellington komponerat ett specialnummer, *Idiom '59, Pt. I/II/III*, som här fick sitt uruppförande. Ellington hade inför denna konsert förstärkt sin rytmsektion med ytterligare en trummis, Jimmy

Johnson. De fick publiken att jubla när *Skin Deep* spelades. Även några nummer ur *Anatomy of a Murder* spelades. Avslutningsvis anträdde Jimmy Rushing scenen och sjöng flera av sina slagnummer. Av okänd anledning spelade Columbia inte in konserten. Emellertid kallades Ellington in för en studioinspelning hos Columbia den 8 september, varvid bl.a. *Idiom '59* spelades in. Även vid detta tillfälle deltog Jimmy Johnson. Den LP som Columbia gav ut från denna inspelning gick under namnet "Festival Session" och skulle därmed på något sätt antyda att det rörde sig om Newport Festival. Större delen av Newport-konserten finns utgiven på Foxy 9003/9004.

8 juli 1962

Det tog några år innan Duke Ellington var tillbaka i Newport. 1960 drabbades Newport av upplopp, som allvarligt störde inte bara festivalen, utan även livet för de på orten boende. Stora mängder av överförfriskade ungdomar bröt sig in på festivalområdet och ställde till med problem. Stadens ledning var mycket tveksam till framtida festivaler och som en konsekvens hölls

1961 ingen Newport Jazz Festival. Men med förändringar i ledningsgruppen kunde ändå en festival anordnas 1962, som gick under namnet "Newport '62" med underrubriken "The Meaning of Jazz". Duke Ellington och hans orkester var engagerade och Ellington själv fungerade tidvis även som master of ceremonies. Som gästartist uppträdde Thelonious Monk i två nummer med Ellingtons orkester. Konserten finns utgiven på det obskyra märket "Sounds of Yesteryear" DSOY2233.

6 juli 1963

Detta år var Duke Ellington och hans orkester huvudattraktionen vid Festivalen, men konkurrerande storband leddes av Stan Kenton och Maynard Ferguson. Paul Gonsalves upprepade sitt långa solo i *Diminuendo and Crescendo in Blue*, men nådde inte samma reaktioner som 1956. Två gästartister uppträdde tillsammans med bandet, nämligen steppdansarna Bunny Briggs och Baby Laurence, som dansade till *Take The "A" Train*. Duke avslutade med att deklamera på ett halvsjungande sätt texten till *King Fit the Battle of Alabam*. Konserten finns endast delvis listad i New DESOR, men inget av detta material har getts ut på skiva. Undantaget är medleyavsnittet med *Black and Tan Fantasy/Creole Love Call/The Mooche*, som gavs ut av DEMS på Azure kassett CA-2.

3 juli 1965

Efter ett års frånvaro är Duke Ellington tillbaka i Newport. Detta år hade evenemanget flyttats från Freebody Park till ett område strax utanför Newport som Georg Wein döpte till Festival Field. Konstigt nog finns inget bevarat av Ellingtons framträdande vid denna konsert. Inget finns listat i New DESOR. Emellertid vet vi att Jimmy Hamilton glänste i *Ad Lib on Nippon* och Paul Gonsalves i *Chelsea Bridge*. Bea Benjamin råkade vara närvarande och sjöng *Solitude* med Ellingtonbandet. Det stora allt överglänsande namnet vid detta tillfälle var Frank Sinatra, som uppträdde tillsammans med Count Basies orkester.

3 juli 1966

Enligt rapporter spelade Duke El-

lington och hans orkester avslappnat och bra vid detta tillfälle. Duke fick 15000 åhörare att knäppa fingrarna enligt hans instruktioner. Bland de nyare kompositioner som framfördes återfanns *West Indian Pancake* och *La Plus Belle Africaine*. Avslutningsvis anslöt Ella Fitzgerald och sjöng några melodier. Denna kombination av Ellington plus Fitzgerald skulle bli ganska vanlig vid Ellingtons konserter framdeles. Delar av konserten finns utgiven på italienska I Giganti Del Jazz GJ-12 och GJ-64.

5-6 juli 1968

Efter ett års frånvaro var Duke Ellington tillbaka i Newport för två lyckade framträdanden. Dessutom deltog han i mindre grupper bl.a. tillsammans med Benny Carter. En av konserterna avslutades med en improviserad dans av Trish Turner och Tony Watkins till *Acht O'Clock*

Rock varvid även Woody Herman deltog. Delar av dessa konserter finns inspelade och cirkulerar bland samlare, men finns ännu inte utgivet på marknaden.

2 juli 1971

Den sista Festivalen i Newport ägde rum detta år. Duke Ellingtons orkester hade förstärkts med en gästspelande Ray Nance och man spelade den nykomponerade sviten *Togo Brava Suite* och nummer ur skivan *Afro-Eurasian Eclipse* och *New Orleans Suite*. Ytterst litet finns bevarat av Ellingtons framträdande från detta tillfälle. Enligt New DESOR finns endast tre nummer bevarade och de har hittills inte givits ut officiellt.

8 juli 1972

Av olika anledningar kunde Newport Jazz Festival inte längre arrangeras i Newport och därför beslutade ett antal entreprenörer med George Wein i spetsen att flytta festivalen till New York, men man behöll ändå namnet. Den kallades för "Newport Jazz Festival - New York". Det var ett jättearrangemang som sträckte sig över en hel vecka, från den 1 juli till 9 juli. Jazz erbjöds på flera av New Yorks scener som Philharmonic Hall, Lincoln Center, Yankee Stadium, Carnegie Hall och även under en båtfärd uppför Hudson River. Flera konserter ägde rum i Carnegie Hall och Duke Ellington och hans orkester deltog i konserten den 8 juli. Inför konserten hade några tidigare medlemmar i Ellingtons orkester inbjudits. Barney Bigard fick spela några nummer tillsammans med Bobby Short på piano. Sonny Greer fick göra ett kort framträdande i *Soda Fountain Rag*. Ray Nance var inkallad för att sitta in i orkestern och deltog i repetitionerna, men tydligen hade han förfriskat sig något därefter och Ellington lät honom inte medverka vid konserten. Sångerskan Aura Rully var en gästande artist och får nöjet att sjunga några nummer med bandet. Delar av denna konsert finns utgivet på en svåråtkomlig CD "Lost Secret Records LSR-001" och ett nummer, *St. Louis Blues*, gavs ut på Azure kassett Az-29 med Betty Farmer som vokalist.

1 juli 1973

Ett liknande arrangemang anordnades även detta år och Duke Ellington och hans orkester avverkade två konserter i Philharmonic Hall och en av vokalisterna var ingen mindre än Alice Babs. Den 3 juli hölls i samma lokal en "A Jazz Salute to the American Song" varvid hyllningar framfördes till flera av de amerikanska kompositörerna. Duke Ellington och Billy Strayhorn ägnades ett avsnitt varvid Rahsaan Roland Kirk och Marian McPartland framförde sina hyllningar. Inget från dessa konserter finns bevarat.

The Newport Jazz Festival i New York arrangerades för sista gången 1976. Detta sätt att arrangera jazzfestivaler kom att utgöra en modell för framtida jazzfestivaler runt om i världen till glädje för alla jazzälskare.

Bo Hauffman

Ellington på Facebook

Facebook (www.facebook.com) erbjuder en funktion innebärande att användare kan skapa Facebookgrupper, som behandlar olika ämnesområden. En grupp har en eller flera administratörer som ser till att innehållet motsvarar gruppens ändamål och regler. Facebookgrupper med diskussioner, bild-, video- och musikavlyssning har för många användare blivit det viktigaste med Facebook.

Duke Ellingtons musik och musiker behandlas i många Facebookgrupper. Det existerar ca 75 grupper med direkt anknytning till Duke Ellington. De flesta grupper har få medlemmar, men kan trots det vara mycket aktiva. Här följer ett urval grupper som jag har kännedom om.

1. Duke Ellington Society – en privat grupp med 11300 medlemmar. Den skapades av Jean-Marie Juif för 8 år sedan. *"The Duke Ellington Society is a Facebook group devoted to the music of Duke Ellington. Members of this group are invited to feel free to post everything related to the Duke: music, movies, pictures, texts..."*. Senaste månaden gjordes ca 400 inlägg. Ett vanligt inlägg är att gratulera och beskriva en Ellingtonmusiker på dennes födelsedag. Det är också vanligt att beskriva LP/CD-skivor och att ge länkar till musik och video på främst YouTube. För att hitta gruppen, gå till www.facebook.com och sök på "Duke Ellington Society", och ansök om medlemskap i gruppen. Du får en bekräftelse på ditt medlemskap. Samma gäller även för nedanstående grupper.

2. Duke Ellington Society of Sweden – en offentlig grupp med 1728 medlemmar. Facebook Group for Duke Ellington Society of Sweden (www.ellington.se), d v s DESS, skapades 2016 av Ulf Lundin. Ett stort antal av medlemmarna kommer från andra länder än Sverige och är inte medlemmar i DESS. Många har nog upptäckt att det är mycket större aktivitet från DESS på www.ellington.se.

3. Cootie Williams – en privat grupp med 94 medlemmar, som startades i

juni 2021 av Steve Bowie. Inlägg brukar innehålla intressanta tidningsklipp om Cootie Williams, samt musik och några video.

4. Duke Ellington – en offentlig grupp med 3500 medlemmar. *"This group is devoted to the most important of all Jazz composers and bandleaders, Duke Ellington. Post your favorite Ellington recordings, performances, pictures and stories!"* På sidan finns bl a ett inlägg om Duke Ellingtons orkesters firande av Dukes 75-årsdag 29 april 1974. Konserten hanterades av Pastor John Gensel. Vidare finns en video på YouTube från orkesterns repetition inför konserten.

Vid sökning på grupper om speciella Ellingtonmusiker som Johnny Hodges, Paul Gonsalves, Harry Carney, Ben Webster, Rex Stewart, Barney Bigard, Clark Terry, Joe Nanton, Ivie Anderson, Cat Anderson, Billy Strayhorn, hittar jag 1-3 grupper för var och en. Flera av grupperna är privata, och nya medlemmar får ansöka om att få komma med.

Vid sidan av Facebook har norrmanen och DESS-medlemmen Jan Evensmo skapat webbplatsen www.jazzarcheology.com, som han beskriver som *"Your Guide to the Treasures of Vintage Jazz"*. Jans webbplats behandlar och beskriver drygt 300 jazzmusikers solon. Jan Evensmo kallar detta för "Solography".

Klicka på en jazzmusikers namn och det kommer ett erbjudande att ladda ner solografen i läsbart skick till din dator. Detta är kostnadsfritt. Jan uppdaterar sina solografier och uppdaterade versioner kommer i ett nyhetsbrev ca 6 gånger per år. Underlaget för uppdateringarna kommer från ett antal jazzentusiaster som deltar i projektet. En genomgång av Evensmos solografier visar att följande Ellingtonmusiker behandlas: Willie Smith (1930-1967), Johnny Hodges (1928-1949), Hilton Jefferson, as, Eddie Durham, g, Paul Gonsalves (1946-1963), Ben Webster (1931-1964), ts, och Tyree Glenn, vib.

Göran Axelsson
goran.fe.axelsson@telia.com
070-868 78 34

Duke Ellington Society of Sweden (DESS)

ISSN 1400-8831
Org.nr. 802017-3681

DESS

c/o Bo Haufman, Södra
Kungsvägen 234, 181 62 Lidingö
070-540 70 09
bo.haufman@telia.com

Styrelse

Bo Haufman, Claes Brodda, Anders
Asplund, Leif Jönsson, Peter Lee,
Thomas Harne, Lars Björkman,
Ulf Lundin, Owe Persson

Redaktionsgrupp

Bo Haufman, Thomas Harne,
Lars Björkman, Claes Brodda,
Andreas Andersson (layout)

Hemsida

www.ellington.se
Webbredaktör: Ulf Lundin
ulflundin34@gmail.com

Facebook

Duke Ellington Society of Sweden

E-postadress

ellington.sweden@telia.com

Bankgiro

211-3207

PayPal account

ellington.sweden@telia.com

International bank account

IBAN: SE95 6000 0000 0002 8408 3992
BIC: HANDSESS

DESS medlemsavgift/ membership fee

Per kalenderår inom Sverige: SEK 400
Membership outside of
Sweden: USD 45 annually
Membership with the Bulletin in
digital format only: USD 30 annually